

REISVERSLAG NR 28 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

Het Albanese avontuur begint met het hissen van de Albanese gastenvlag met daaronder de gele Q vlag als teken dat we

willen inklaren. Met inklaren hebben we geen ervaring omdat dat binnen de EU niet nodig is. Wel hebben we begrepen dat inklaren een lange weg is langs de bureaucratische instanties douane en havenautoriteiten. Het wordt dan ook aangeraden daarvoor een agent in de arm te nemen die dat allemaal voor je regelt. Via internet hebben we zo een agent benaderd die ons bij aankomst in Sarandë zal opwachten. In overleg met haar maken we vast aan een mooring boei in de haven.

Met de bijboot gaan we naar het gebouw van de havenautoriteiten. Onze agent is er nog niet en we lopen wat verdwaald rond in het gebouw waar we langs de douane moeten. Een politieagent ziet ons lopen en denkt dat we de uitgang zoeken en gaat ons voor. Daar staan we dan volledig illegaal op straat. Dan belt de agent en vraagt waar we zijn want ze staat bij onze bijboot. Wij weer gauw naar binnen waar de agent alles overneemt en de inklaring binnen tien minuten regelt. Ons zou dat zeker uren in beslag genomen hebben. Nu mogen we gaan en staan waar we willen in Albanië en kan de gele vlag worden verwijderd.

We wandelen door de stad die duidelijk ingesteld is op veel toeristen, die er gelukkig nog niet veel zijn. Ons oog valt

gelijk op een éénpersoonsbunkertje waar het hele land mee volgebouwd schijnt te zijn. We lunchen uitgebreid in een restaurant waar we voor bier, een heerlijke vissoep en pizza voor ons beiden slechts € 15 betalen. Dat zijn nog eens ouderwetse prijzen.

Alcedo aan een mooring boei vanaf de boulevard van Sarandë

Aan het eind van de middag drinken we wat in de Elvis Coffee Bar, overdag koffie en 's avonds bar. We raken aan de praat met de sympathieke eigenaar die zijn kost verdiend heeft als Elvis imitatie in Corfu en ons één en ander vertelt over de vreselijke communistische periode van 1945 tot 1990. Ik zal in het kort proberen daar iets over te vertellen.

Albanië is een klein land, kleiner dan $\frac{3}{4}$ van Nederland met een bevolking van slechts 2,9 miljoen inwoners, een mengeling van verschillende culturen en religies. In de tweede wereldoorlog zijn 30.000 mensen omgekomen en was het land berooid. Met behulp van de VN begon de leider Hoxha voortvarend aan de opbouw van het land. Alles werd genationaliseerd, infrastructuur werd aangelegd, de industrie werd ontwikkeld en een alfabetiserings-campagne werd succesvol uitgevoerd. De bevolking zag vooruitgang, orde en een einde aan de corruptie. Echter al gauw keerde Hoxha zich af van het westen en koos voor de steun van Stalin wat leidde tot een enorme industriële ontwikkeling. In de late jaren 50 koos Hoxha in een conflict tussen China en Rusland de zijde van China. Rusland beëindigde zijn steun aan Albanië, wat tot een ineenstorting van de economie leidde en Albanië raakte volledig geïsoleerd van de rest van de wereld, zeker toen China in 1978 zijn steun stopzette.

Het gevolg was een enorme hongersnood en Hoxha was inmiddels een dictator geworden die steeds meer schizofrene trekjes ging vertonen. Hij zag de hele wereld als vijand, verklaarde Albanië als de eerste atheïstische staat en iedereen die zich niet gedroeg zoals hij wilde werd gevangengezet, zelfs kleding en kapsels werden voorgeschreven. Elvis vertelde bijvoorbeeld dat zang nauwelijks was

toegestaan en dat als een zanger tijdens het zingen bewoog hij in de gevangenis belandde en dat in de rock&roll tijd. Een groot deel van de bevolking wilde vluchten, maar Hoxha maakte van het land één grote gevangenis waar je nauwelijks uit kon ontsnappen. In 1990 kwam er een volksofstand en kwam er een eind aan het regime. Er vond een enorme uittocht van Albanezen plaats die zich verspreid over de wereld hebben gevestigd. De omwenteling bracht geen wederopbouw teweeg. Buitenlandse investeerders kochten wat er over was van de industrie en lieten het doodbloeden. De geschiedenis heeft een arme bevolking achtergelaten met veel onrust in de maatschappij.

We zijn benieuwd wat voor een indruk dit getraumatiseerde land met een gemiddeld jaarinkomen van € 400 per maand op ons gaat maken. Tot nog toe hebben we alleen de stad aan de kust gezien, wat zeker niet representatief zal zijn voor het hele land. In Sarandë zien we veel auto's rijden en de stad wordt volgebouwd met grote luxe hoogbouw, vooral appartementen voor toeristen. Albanië is een land met prachtige en indrukwekkende natuur en oude steden waardoor het toerisme enorm in opkomst schijnt te zijn. Waarschijnlijk wordt dat de aanjager van de economie. En dan maar hopen dat de nieuwe welvaart een beetje eerlijk verdeeld gaat worden, waar het niet op lijkt. Er rijden al te veel dure auto's. Wat is dat toch met ons soort mens dat we de welvaart niet kunnen delen?

Een erfenis van Hoxha's waanzin die we overal tegenkomen zijn de éénpersoonsbunkertjes, waarvan er 175.000 gebouwd zijn. Hoxha maakte niet alleen een gevangenis van zijn land maar ook een vesting. Hij voelde zich bedreigd door de hele wereld en die 175.000

bunkertjes zouden helpen het land te verdedigen bij een buitenlandse aanval. Terwijl geen enkel land geïnteresseerd was in het straatarme Albanië. Genoeg over de recente geschiedenis van Albanië. We gaan het land ontdekken.

We verlaten onze mooring in Sarandë en varen eerst nog 15 km naar het zuiden in plaats van het noorden. Daar kunnen we een riviertje invaren tot bij de ingang van de archeologische opgraving Butrint. Op de dieptemeter zoeken we ons een weg naar binnen, maar stranden een halve km voor Butrint omdat ze daar een elektriciteitsleiding over de rivier hebben aangelegd. Gelukkig zien we het op tijd. Je moet er toch niet aan denken dat we daar met de mast doorvaren. Met de bijboot leggen we de laatste halve km af.

Alcedo voor anker in het riviertje.

De opgraving is een klein eiland met zoveel groen dat het ook een natuurreservaat is. Prachtig om rond te lopen tussen de hopen steen die een boeiend verhaal vormen over de perioden

van de Romeinen, de Grieken, de Byzantijnen en de Ottomanen die hier geheerst hebben. Aan het eind van de dag varen we weer terug naar onze mooring in de haven van Sarandë waar we voor de volgende dag een auto gehuurd hebben om het binnenland te gaan verkennen, maar daar zal het weer roet in het eten gooien.

's Nachts gaat het hard waaien en liggen we in de baai van Sarandë aan lager wal bij 6 Bft wind. Het gaat tekeer als een gek, we doen geen oog dicht en 's ochtends om zes uur besluiten we dat het beter is de woeste zee op te varen dan achter deze mooring te liggen stampen. We brengen onze agent op de hoogte dat we de autohuur afzeggen en dat we haar vergoeding voor het inklaren per bank

over zullen maken. Na het losgooien roepen we de havenmeester op om mee te delen dat we vertrekken. Hij raadt het ons ten zeerste af vanwege de harde wind op zee. We zetten door en besluiten op de motor naar het 90 km noordelijker gelegen Vlorë te varen, in de hoop later op de dag te kunnen zeilen omdat er dan wind uit het zuiden wordt voorspeld. Zeilen wordt niet veel want de golven zijn door de storm van vannacht zo

opgebouwd dat met de wind die er staat de giek van bakboord naar stuurboord slingert. Als de wind later op de dag wat zuidelijker wordt kan de fok af en toe bij, maar de motor moet het belangrijkste werk blijven doen. De zee is vreselijk onrustig; de 1,5 m deining als gevolg van de storm van vannacht blijft doorzetten terwijl daaroverheen nu de windgolven van de zuidenwind komen.

Als ik op handen en voeten naar het voordek kruip om een los touw vast te zetten zie ik dat het houten potdeksel aan

beide kanten versplinterd is. Zo is het vannacht tekeergegaan, dat de lijnen waar we mee aan de mooring zaten het kapotgetrokken hebben. Het was dus een juiste beslissing om de zee op te gaan. De bijboot die we achter het schip aan een lijn hebben loopt vol water en met vereende krachten weten we met zijn tweeën de bijboot tegen de achterspiegel omhoog te trekken en vast te binden. Zo af en toe kan de fok bijgezet worden met de inmiddels naar het zuiden gedraaide wind. De hele 90 km varen we langs een

ruige rotsachtige diepe kust met geen mogelijkheid beschutting te zoeken. Rond 18.00 lopen we een baai aan waarvan we hebben gelezen dat die met zuidenwind een goede beschutting geeft. Dat gaan we onderzoeken want anders moeten we nog twee uur verder varen naar een jachthaven waar we € 70 per nacht moeten betalen. Gelukkig de baai lijkt geschikt, we gooien het anker uit en weten niet hoe gauw we de kooi op moeten zoeken, waar we als een blok in slaap vallen. We zijn te moe om te eten terwijl we vandaag niet eens ontbeten hebben. Ik denk dat we nu wel ingeslingerd zijn.

Omdat het weer buiten nog slecht is en om bij te komen van de inspanning van gisteren blijven we nog een dag in deze ankerbaai. Na uitgeslapen te hebben en een stevig ontbijt gaan we met de bijboot aan land waar we door de branding op het grindstrand worden gespoeld. Dat wordt

straks nog een hele klus om tegen de branding los te komen van het strand. Het enige wat er in de baai is is een restaurant dat volledig dichtgetimmerd is en een volledig vervallen boerderij. En o ja vergeet ik zowat de tientallen éénpersoonsbunkertjes. Er lopen 9

tevreden paarden te grazen op een verbazend groene wei, die prachtig vol

staat met bloemen. De paarden hebben allemaal een geitenbel om hun hals. Waarschijnlijk voor het geval dat als ze aan de wandel gaan teruggevonden kunnen worden door de eigenaar. Verder is er niemand te bekennen. Op een gegeven moment komt er een hond aan. Omdat zijn staart niet kwispelt nemen we voor de zekerheid een steen in onze hand. Maar het valt mee, na wat vriendelijke woorden van onze kant begint zijn staart een beetje te kwispelen. Hij blijft wel op afstand. Is misschien net zo argwanend als wij zijn. Even later ontdekken we ook nog tientallen bijenkorven, dus er zal zo af en toe wel iemand komen. Terug op het strand trekken we onze broek uit en duwen we de bijboot door de branding. We klimmen erin en kunnen wegpeddelen

voordat de volgend kruller ons weer terugspoelt.

De beschutte baai.

Het weerbericht voor de volgende dag geeft veel wind en regen aan. Misschien blijven we nog een nacht liggen. De volgende dag zien we echter dat de wind gaat draaien en later op de dag stevig de baai in zal waaien. Dus wegwezen. Het weerbericht geeft ook aan dat hoe noordelijker we zullen komen hoe rustiger het weer zal worden. We varen nu een dikke 90 km naar de eerste haven die we tegenkomen. Al gauw komen we in het rustiger weer en verdwijnt de wind helemaal. Dat wordt weer een dag op de motor varen en met onze zeilboot. De zee is afwisselend spiegelglad om dan weer plaats te maken voor een deining van wel 1,5 m. Hoera Nelie roept me dat het is gaan waaien. Gauw de fok gehesen en met een bakstagswindje van 3,5 Bft zeilen we! Nog 25 km naar de haven.

Ook langs deze 90 km kust is geen plek om beschutting te zoeken. We kijken niet meer op een steile rotsoever, maar zien in de verte een laagvlakte waar we door ondieptes niet in de buurt kunnen komen. We vinden dat Alabanië geen ideaal land voor zeilers is. We denken erover om in de volgende haven Dures een paar dagen te blijven liggen en het binnenland te verkennen.